

Muza din cafea...

Emilian Oniciuc

Se răcește cafeaua iar telefonul tace;
Cred că și dorul tău s-a răcit...
Gândurile nu-mi dau deloc pace,
Sunt trist și foarte nedumerit!

Se răcește cafeaua în liniștea dimineții;
Dacă glasul tău spre altul s-a rătăcit?
Îndrăgostiți lulea sunt de tine poezii,
De ochii tăi negri... luciri de antracit...

Asta este... o să-mi fac o altă cafea!
Una fiartă la foc mocnit,
Să-mi ghicesc doi ochi verzi în ea,
Să uit de negrii ochi pe care i-am iubit!

Măine dimineată de tine am să uit!
Pierdut după o noapte printre aștri;
Ochii verzi nu i-am ghicit dar mi s-au ivit
O minunăție de ochi albaștri!

Sună telefonul! Ah! Era să mă frig!
Cafeaua fierbinte o duceam spre buze...
Cine să fie!? În gândul meu strig!
Era doar o muză care-și dorea scuze...

Of muză iar mi-ai picat în cafea...
Te sorb în fiecare dimineată!
Câteodată ești bună, altădată ești rea
După cum îmi este și soarta în viață!